

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nucleus Juris Canonici

Thenhaven, Bernhard

Coloniæ Agrippinæ, 1739

XVIII. De Confessis. D. 3. S. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63382](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63382)

uti nec, si extra Curiam ab Ordinario vel Delegato sit contra possessorem pronuntiatum. Ita *Pirrh. h. t. n. 17. & 19.*

TITULUS XVIII.

De Confessis.

1. Quia juxta vulgatum: *Propria confessio est optima probatio*, (quamvis de rigore probatio non sit, (uti nec evidentiæ facti) nisi respectu Judicis, sed tantum relevatio probationis) compilator Tit. de probationibus præmittit Titulum de confessis. Porrò CONFESSIO est duplex, judicialis & extrajudicialis. *Prior* est, quæ fit in judicio coram competente Judice, vel saltem apud Prothocollum coram Notario & duobus testibus. *Posterior* est, quæ fit extra judicium coram fide dignis.

2. Confessio *judicialis* à Reo contra se facta plenè contra ipsum probat, Actorem ab onere probandi relevat, & contra Reum sententia proferri potest; non tamen probat contra alium v. g. socium criminis, nam *C. 1. in Decret. h. t.* „Propter confessionem Presbyteri de sua foribus homicidii ab ipso perpetrati eos nulli pœnæ censet Pontifex esse subdendos, quia secundum utriusque Juris statuta, de se confessi super aliorum consortiis

„interrogari non debent; & (exceptis
 „criminibus in jure expressis) de reatu
 „proprio confitentis periculosa confessio
 „non est adversus quemlibet admittenda.
 „Si tamen tales infamiâ hujusmodi labo-
 „rent, jubet illis purgationem injungi.
 Imò confessio judicialis à Reo contra se
 facta habet vim sententiæ & rei judicatis
 in civilibus, ut juxta multos tunc sufficit
 præceptum Judicis de solvendo absque
 sententiâ; secus est in criminalibus; nam
C. 2. h. t. „Cùm C. in jure confessus fuerit
 „quòd in præstando consensu electionis
 „mediator extitit simoniacæ pravitatis,
 „Pontifex ipsum per definitivam senten-
 „tiam duxit ab omni Beneficio & Officio
 „Eccles. deponendum.

3. Verùm confessio judicialis erronea
 circa factum, si in continenti revocetur,
 aut etiam post intervallum ante senten-
 tiam; probato errore, confitenti non præ-
 judicat, ut decernit Pontifex *c. 3. h. t.* quod
 juxta *R. 7. in 6. Ignorantia facti, non juris
 excusat.* Perinde autem est, utrum con-
 fessio à Reo sit elicitâ per positiones posi-
 tivas vel negativas; nam *c. 1. h. t. in 6. sta-*
 tuit Pontifex: „Ut positiones negativas
 „(quæ probari non possunt, nisi per con-
 „fessionem adversarii) Judices admittere
 „possint, si viderint expedire; quamvis

de rigore juris non sint admittendæ, quia Actor intentionem suam probare debet, eoque non probante Reus est absolvendus. Pariter perinde est, siue confessio sit facta expressis verbis, siue interpretativè per malitiosam taciturnitatem seu absentiam contumacem, ut constat ex *c. 2. h. t. in 6.* „Si post præstitum veritatis aut calumniæ juramentum Reus positionibus Actoris à Judice jussus respondere, absque rationabili causa nolit, seu contumaciter se absentet, haberi debet super his pro confesso; secus, si, antequam respondere jussus, se absentet. *An & quando Reus à Judice legitimè interrogatus teneatur confiteri?* Vide in Nuc. Theol. *Exam. 16. n. 11. §. Dixi.*

4. Confessio *extrajudicialis* in criminalibus facit tantùm semiplenam probationem, ut contra Reum procedi possit ad torturam. In civilibus facit quandoque semiplenam, quandoque etiam plenam, v. g. si Titius præsentè adversario coram aliis fateatur, se debere Cajo centum, additâ causâ, quòd ex mutuo vel empto &c. de quibus vide *Reiffenst. h. t.*

5. Caterùm neutra confessio pro se seu in favorem sui quidquam probat; nam testi in propria causa non creditur, proceditque id ipsum, quamvis in mortis articulo

culo

culo fiat talis confessio, quâ v.g. Titius certam summam pecuniæ sibi à Cajo deberi significat; nam *L. ult. C. de conven. Fiscii debet.* ait Imp. *Iniquissimum esse perspeximus; ut sub propria annotationis manu* (seu confessione) *unusquisque sibi faciat debitorem.* Excipe, nisi sit facta annotatio in libris privilegiatis, v.g. Tutorum, Mercatorum, &c. de quibus infra *Tit. 22.*

TITULUS XIX.

De Probationibus.

1. **R**eo non confitente, sed negante intentionem Actoris, huic incumbit onus probandi in omnibus causis tum civilibus, tum criminalibus, ut etiam Judex, teste *Pirrh. h. t. n. 5.* inquirens ex officio, probare contra Reum debeat contenta seu asserta in inquisitione, quia succedit loco Accusatoris. Porro probatio, de qua *b. t.* est actus judicialis, quo per legitima argumenta de re controversa Judici fit fides, quia finis probationis est Judici fidem facere, ut possit intelligere, qualem debeat ferre sententiam.

2. Probatio judicialis duplex est, nempe *plena*, per quam Judex ita fit instructus, ut nullo alio ulterius requisito causam de finire possit, v.g. si sit probata per confes-